

ben is csak szimpatikus ábrázolást szeret látni. Ezzel szemben a vidéki közönség, amely sokkal sűrűbb időközökben ismétlődve látja ugyanazt a színészt, könnyebben eltekint ezekről a külsőségektől és hamarabb meglátja a kölsőségek mögött rejlő igazi művészi értéket, vagy értéktelenséget, de jobban is tud rajongani kedvenceiért. Sajnos, a színházi közönség az utóbbi időben kezd hűtelen lenni régi kegyeltjeihez és a hangos filmben, rádióban új bálványokat keres. Napjainkban folyik a színházak nagy harca a régi közönség visszahódításaért.

(Dr. Farkas Ferenc.)

Szinházi kritikus. Bemutató előadásokról (premiérekről) s egyéb nevezetes színházi eseményekről szakszerű bírálót ír. Kiváló belletristák és költők neveit találjuk köztük: Bajza József, Vörösmarty Mihály, Garay János, Erdélyi János, Arany János, Gyulai Pál, Salamon Ferenc stb. — Az újabb kor kritikusai közt — Silberstein Ötvös Adolf, Alexander Bernát, Keszler József, Timár Szaniszló, Rothauser Miksa, (Ruttkay György pseudonimmal), Ignóty, Bródy Sándor mind-mind egyéni súlyal, nagyszerű esztétikai érzékkel, sokat lendítettek a magyar színházi művészeten. Ma is minden napilap arra igyekszik, hogy kellően művelt és tehetséges kritikussal irassa a színházi eseményekről szóló beszámolókat.

(D. I.)

Szinházi műhelyek. A nagyobb színházaknak önálló műhelyei vannak, amelyekben a különböző, szükséges színházi anyagokat dolgozzák fel házi kezelésben, a szcenikai, illetve műszaki felügyelő utasításai szerint. Ilyen műhelyek az asztalos, lakatos, kasírozó, villanyszerelő, szabó, kárpitos, cipész, díszletfestő, kellék, hangszerkészítő és javító, végül a könyvtári kotta- és szerepmásoló-szobák. Az asztalos-műhelyben készítik és állítják össze a különböző díszletek és dobogók favázait és szegeznek rájuk a díszletvásznakat. A lakatos-műhelyben készítik a színházi vasalkatrészeket, díszletsarkokat és javítják a fűtőtesteket. A kasírozóban készítik a különböző plasztikus díszleteket és kellékeket úgy,

hogy enyves papírlemezeket ragasztanak össze és formálnak meg az előírt alakra. A villanyszerelőben a színház összes villanykészülékeit javítják és ellenőrzik egyuttal a színházi világítótesteket (rivalda, szuffita, állólámpák, reflektorok, stb.). A szabóműhelyek rendszerint három részre oszlanak: férfi ruhatárra, női ruhatárra és a jelmezkészítő varrodára, amelyekben a színház jelmezeit készítik és javítják a jelmeztervező figurinjei alapján. A kárpitos-műhelyben a színházi vásznakot, (háttér-díszlet, szuffita stb.) varrják össze és az egyéb kárpitos munkákat végzik. A cipész-műhelyben a jelmezekhez szükséges cipőket javítják és készítik, a díszletfestőben a díszleteket rajzolják, festik, majd vágják ki az előírás szerint, a kelléktárban a darabokhoz szükséges kellékeket, (rekvizitumokat) osztályozzák és szerzik be, — a hangszerjavítóban a hangszereket gondozzák, végül a könyvtárban a darabok szerepeit és a szükséges kottákat készítik elő és másolják le. Minden műhelynek van vezetője, ki irányítja az üzemet és felel érte. (Tiszay Andor.)

Szinházi orvos. Minden színháznak van orvosa, aki legtöbbször honorárium nélkül, csak tiszteletjegyért működik, ingyen kezeli a színház tagjait, sőt gyakran orvossággal is segíti azokat, minden előadáson jelen van, ha netán hirtelen orvosi beavatkozásra lenne szükség. A legönzetlenebb emberbarátok, kik lelkiismeretes készséggel látják el a színház pacientúráját. (A fővárosi Sz. ügyeletét a próbatáblán szokás publikálni.)

Szinházi protekció. Olyan támogató pártfogás, amely valamely szerző, színész, színigazgató, vagy színésznő érdekében érvényesül. Ez a legutóbbi a legveszedelmesebb: rettenhetetlen, lerázhatatlan, oroszlánszívű és rókaufangosságú; földalatti tűz táplálja ...

Szinházi ruhatár. Minden nagyobb színháznak van saját ruhatára, amelybe a lejátszott darabok jelmezeit helyezi el. Évek alatt azután ezen ruháknak a száma annyira felnövekedik, hogy az új darabokhoz a jelmezek egy része már a